

Eigil Søholm: *Storm P før Ping. Bladvid og satire 1902-20.* (Haase, 1986). 264 s. rigt ill., 385 kr.

En meget smukt udstyret bog som tegner et billede af Storm P's mange sider og hans kunstneriske spændvidde i perioden 1902-20. Bogen er koncentreret om Storm P's bladtegninger, mens hans virke som maler, der er behandlet i museumsinspektør Jens Bings bog »Maleren Storm P« fra 1985, ikke behandles. Hovedsynspunktet hos Eigil Søholm er Storm P's manglende rubricerbarhed. Skal man karakterisere Storm P i denne periode, må det blive som søgende og eksperimenterende. Noget fast kunstnerisk eller for den sags skyld politisk eller menneskeligt engagement finder man ikke. Storm lader sig inspirere – grænsende til lån og genbrug fra mange sider, ligesom han selv blev plagieret af pseudonymet Storm N (ielsen) i vittighedsbladet *Ravnen*. Storm ydede bidrag til mange forskellige blade og aviser, men genoptog i slutningen af den behandlede periode forbindelsen til B.T. hvilket blev indledningen til hans faste tilknytning til det berlingske hus, som varede resten af hans liv. Hans overgang til B.T. blev også indledningen til hans mere runde og godmodige tegninger med Peter og Ping som centrale figurer, og den fulgte efter at han havde nået et nulpunkt af misantropi under og efter en rejse til Amerika kort efter 1. Verdenskrigs ophør. Eigil Søholm har lagt et meget stort arbejde i at opspore Storm P's bladtegninger og i mange tilfælde også hans forlæg, og resultatet af hans arbejde er blevet en velskrevet og engageret redegørelse for Storm P's mangeartede aktiviteter i perioden. Skulle man markere et forbehold overfor bogen, må det være, at karakteristikken af Storm P's mange tegninger sine steder forekom-

mer lidt pegepindsagtig, men som helhed er det et kunstnerportræt og tidsdokument, man læser med glæde og interesse.

Jørgen Fink

Knud Lundberg: *Dansk Fodbold, bd. 2.* (Forlaget Rhodos, 1987). 216 s., 278,- kr. (i løssalg).

I *Historie 17,1*, s. 171 er første bind af dette værk anmeldt. De ting, der gjorde bind 1 til en dårlig bog, er til fulde til stede i nærværende bind 2. I en stærkt personlig stil – lad gå med det – roder Lundberg rundt i gentagelser til det ulidelige. Man får således at vide mindst 5 – fem – gange, at centerforward Ole Madsen faldt i unåde hos udtagelseskomiteen, fordi han i en given situation foretrak sin bryllupsrejse for fodbolden. Da bogen er bygget op med tekst, billeder og diagrammer med tekst, er der i øvrigt rig lejlighed til at fortælle det samme tre gange (f.eks. brasilianeren Didis bananspark, s. 74-79). Hertil kommer de løse hypoteser og forfatterens rigelige fokusering på sig selv.

Den historisk-statistiske fremstilling bag i bogen er ledsaget af illustrationer af de vindende hold i Danmarksturneringen. Ingen har gidet navngive spillerne i billedteksten. Det er for ringe. Hertil kommer, at titlen er vildledende. Bogen burde have heddet *Dansk landsholds fodbold*, for klubfodbolden er ikke meget behandlet.

Man må døje med lange kamppreferater, men skal der siges noget positivt, må det være, at Lundberg holder sammen på udviklingens røde tråd med personlige synspunkter i den i øvrigt referencemæssigt ret perspektivløse fremstilling.

Ib Gejl